



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 476/21
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалбама браниоца окривљеног АА, адвоката Радислава Маравића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Милојевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр.7/20 од 21.04.2021. године, у седници већа одржаној у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Радислава Маравића, као и браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Милојевића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, **дана 18.11.2021. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Радислава Маравића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Милојевића, па се пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.7/20 од 21.04.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр.7/20 од 21.04.2021. године, у ставу I окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим да су извршили кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, па суд окривљеног АА осуђује на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, која се има рачунати од дана када ступи на издржавање казне, а у коју се има урачунати време проведено у притвору почев од 04.11.2019. године до 03.12.2020. године, као и време од када се примењује забрана напуштања стана од 03.12.2020. године, па надаље, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од

2 (две) године, која се има рачуна од дана када ступи на издржавање казне, у коју се има урачунати време проведено у притвору почев од 04.11.2019. године, па до 03.12.2020. године и време од када се примењује забрана напуштања стана од 03.12.2020. године, па надаље. Окривљенима се изриче мера безбедности обавезног лечења наркомана, која се има извршити у Заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и може трајати дуже од времена изречене казне, с тим што укупно трајање ове мере не може бити дуже од 3 године, али време проведено у установи за лечење има се урачунати у казну затвора. Окривљени се обавезује да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 14.057,00 динара, окривљени ББ износ од 223.500,00 динара, те се окривљени обавезују да на име паушала плате суду износ од по 5.000,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У ставу II изреке пресуде, према окривљеном ВВ се изриче васпитна мера појачаног надзора од стране органа старатељства, која мера ће трајати најмање 6 месеци, а највише 2 године, о чему ће суд накнадно одлучити. Те се налаже Центру за социјални рад у Смедереву да суду у року од 6 месеци достави извештај о резултатима извршења ове васпитне мере. Трошкови поступка који је вођен у односу на пунолетног ВВ падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Радислав Маравић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или окривљеном уместо казне затвора изрекне васпитну меру појачаног надзора од стране органа старатељства, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда и

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Марко Милојевић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи, тако што ће окривљеном изрећи блажу казну без изрицања мере безбедности обавезног лечења, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у свом поднеску Ктж.бр.531/21 од 28.05.2021. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосноване жалбе бранилаца и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Радислава Маравића, као и браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Милојевића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Београду, датог у напред цитираном поднеску, нашао:

- жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Радислава Маравића првостепена пресуда се побија из свих законских разлога, с тим што се суштински првостепена пресуда побија у делу одлуке о кривичној санкцији, указивањем да је у конкретном случају имало места изрицању одговарајуће васпитне мере, односно васпитне мере појачаног надзора органа старатељства, а имајући у виду извештај Центра за социјални рад, личне и породичне прилике окривљеног, као и начин извршења предметног кривичног дела од стране окривљеног, у ком делу постоје нелогичности између изреке и образложења пресуде, те чињеницу да се ради о младом човеку коме је потребна помоћ у лечењу од наркоманије, као и околност да на његовој страни стоје бројне олакшавајуће околности које указују на неопходну примену Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Милојевића првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, указивањем да је изрека пресуде противречна разлозима, да у пресуди нису дати ваљани разлози о одлучним чињеницама, а разлози, које је дао првостепени суд, су нејасни. У том смислу се жалбом браниоца истиче да је остало упитно која лица су предузимала које радње, при чему је суд погрешно у изреку пресуде унео да је окривљени запретио оштећеном речима: “Немој сада да ломим све по кући, дај паре”, те остаје нејасно на основу којих доказа је суд извео закључак ове садржине, јер ни сам оштећени наводну претњу ове садржине не спомиње у свом исказу. Жалбом се даље указује да суд неравноправно третира саизвршиоце предметног кривичног дела, те остаје нејасно на основу чега суд закључује да према окривљеном ВВ има места примени васпитне мере, док према окривљеном ББ нису испуњени законски услови за напред наведену меру, а све имајући у виду вештачење окривљеног, као и околност да је окривљени признао извршење кривичног дела, покајао се за учињено кривично дело, а што за суд није било довољно да према окривљеном изрекне васпитну меру.

По оцени Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи бранилаца окривљених су оцењени као неосновани.

Наиме, изрека побијане пресуде је разумљива, садржи све чињенице и околности које су од значаја за одлучивање у овој кривично-правној ствари, а у образложењу побијане пресуде дати су довољно јасни, уверљиви и аргументовани разлози о свим елементима кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим првостепеном пресудом, због чега се супротним жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ, којима се истиче да је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде учинио битну повреду одредаба из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

У том смислу, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање ближе описано у изреци побијане пресуде, на основу исказа сведока оштећеног, сада покојног ГГ, писаних доказа у списима предмета, налаза и мишљења вештака о врсти и тежини повреда које је критичном приликом задобио оштећени, ДНК вештачења, као и из навода одбрана окривљених који су у суштини признали извршење кривичног дела, наводећи у својим одбранама (а што је сагласно и са исказом оштећеног ГГ), шта је критичном приликом одузето из куће оштећеног, те објективне елементе предметног кривичног дела који се односе на време и место извршења кривичног дела, наводећи да

се догађај одиграо у вечерњим сатима дана 31.10.2019. године, у кући оштећеног ГГ. Надаље, правилно је првостепени суд закључио, анализирајући одбране окривљених, да су исти у суштини признали да су учествовали у спорном догађају, али не начин како је наведено у изреци побијане пресуде, па се окривљени АА бранио на начин што је навео да је на инсистирање окривљених ББ и ВВ указао на кућу оштећеног ГГ, да је окривљени ВВ чекићем ударио оштећеног, док је окривљени ББ навео да се због утицаја алкохола и лекова многих детаља не сећа, али да није улазио у кућу оштећеног, већ је чувао стражу са спољне стране куће, што је у својој одбрани навео и окривљени ВВ, истичући да је остао у дворишту испред куће, а није улазио унутра, а које одбране окривљених су у супротности са исказом оштећеног ГГ, који је навео да су му у кућу ушла тројица људи, те изнео детаље о томе шта је свако од њих тројице том приликом радио. С тим у вези, правилно је првостепени суд, на основу исказа оштећеног, утврдио да га је управо окривљени АА у тренутку чим је отворио врата куће ударио металним делом чекића по глави, да након што је ударен чекићем се затетурао, тако отишао до кухиње, наводећи да је тај који га је ударио чекићем са њим био у кухињи и рекао му да скине златну огрлицу и са леве руке му скинуо два велика прстена, што је окривљени АА управо у својој одбрани признао, наводећи да је оштећеном критичном приликом наредио да скине злато са себе, што када се доведе у везу са исказом оштећеног управо указује да је окривљени АА лице које је оштећеном задао тешку телесну повреду на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, а како је то потврђено налазом и мишљењем вештака др Миомира Кражића.

Имајући у виду напред изнето, по оцени овог суда, жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се оспорава чињенично стање, уз другачију оцену изведених доказа, не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, за коју је првостепени суд дао јасне, уверљиве и непротивречне разлоге у образложењу побијане пресуде. При томе, делом жалбе браниоца окривљеног ББ се указује на неравноправан положај окривљеног ББ у односу на окривљеног ВВ, али по оцени овог суда, исти нису од утицаја на закључак суда у погледу кривичноправних радњи које је критичном приликом предузео окривљени ББ, о чему је првостепени суд, у образложењу пресуде дао довољно детаљне, јасне и за овај суд, у свему прихватљиве разлоге.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је окривљене огласио кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, правилно налазећи да је окривљени АА критичном приликом поступао у стању смањене урачунљивости до граница битног, али не и битно, а окривљени ББ у стању битно смањене урачунљивости, те их је огласио кривим за предметно кривично дело, налазећи да не постоје околности које би искључиле кривицу у конкретном случају. Притом, на страни 16. образложења пресуде, суд је дао разлоге за свој закључак да су окривљени критичном приликом поступали као саизвршиоци, које разлоге, у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Надаље, жалбама бранилаца окривљених АА и ББ се указује да су у конкретном случају били испуњени законски услови за изрицање васпитне мере појачаног надзора органа старатељства, те је суд погрешно окривљене осудио на казне затвора, а све имајући у виду њихову младост, извештај Центра за социјални рад, чињеницу да је окривљени ББ кривично дело учинио у стању битно смањене урачунљивости, а

окривљени АА у стању смањене урачунљивости до границе битног, али не и битно.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд на странама 17., 18., 19. и 20 образложења побијане пресуде, дао довољно јасне, уверљиве и аргументоване разлоге за свој закључак да у конкретном случају нема места изрицању васпитне мере према окривљенима, имајући у виду извештај Центра за социјални рад, њихов ранији живот и околности везане за извршење кривичног дела.

У том смислу, суд је одмеравајући казну окривљенима, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на то да казна буде већа или мања, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио чињеницу да се ради о младом човеку (у време догађаја непуних 19 година), изражено кајање, да је поступао у стању смањене урачунљивости, али не битно, које околности су по налажењу суда присутне и код окривљеног ББ, с тим што је исти критичном приликом поступао у стању битно смањене урачунљивости, као и да је раније неосуђиван, те је такође изразио кајање за учињено дело, спремност да сноси последице дела, обећање да тако нешто убудуће неће поновити и опредељеност да се убудуће запосли, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног окривљеног АА ценио чињеницу да је осуђиван након извршења предметног кривичног дела, што је ценио као склоност ка вршењу кривичних дела, док на страни окривљеног ББ отежавајуће околности није нашао, те је имајући у виду напред наведене олакшавајуће околности на страни окривљених, нашао да исте представљају нарочито олакшавајуће околности које указују на оправданост ублажавања казне, те да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, те је применом одредби члана 56 и 57 КЗ окривљенима ублажио казне испод граница прописаних законом, те је окривљеног АА за кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 2 (две) године, налазећи да ће ове казне у довољној мери утицати на окривљене и на друга лица да убудуће не чине кривична дела и да у довољној мери представљају изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивања обавезе поштовања закона.

Надаље, правилно је првостепени суд према окривљенима изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана из члана 83 КЗ, а имајући у виду спроведено медицинско вештачење из којег је утврђено да су окривљени развили зависност од употребе психоактивних супстанци, те да због те развијене зависности и даље постоји озбиљна опасност да врше кривична дела.

Имајући у виду напред наведено, неосновани су жалбени наводи бранилаца окривљених да је према окривљенима имало места примени одредаба Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица и то примени одредбе члана 41 наведеног закона, будући да су окривљени били млађа пунолетна лица у време извршења кривичног дела.

Наиме, правилно је првостепени суд ценио тежину извршеног кривичног дела, понашање сваког од окривљених приликом извршења предметног кривичног дела, те код окривљеног АА је ценио чињеницу да је место извршења кривичног дела одредио

окривљени АА, будући да се ради о његовом комшији, оштећеном ГГ, да је понео од своје куће чекић, са којим је задао тешке телесне повреде оштећеном, да је дао налог окривљенима ББ и ВВ одакле да узму новац који се налазио у кући оштећеног, те да, с обзиром из спроведеног медицинског психијатријског и психолошког вештачења произлази да код окривљеног постоји развијена зависност од психоактивних супстанци, те да и даље постоји опасност да ће убудуће вршити оваква или слична кривична дела, то је правилно првостепени суд ценећи извештај Центра за социјални рад у Смедереву нашао да у односу на њега нема места примени одредаба Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица. Такође и када је у питању окривљени ББ, суд је имао у виду извештај Центра за социјални рад, из кога произлази да у конкретном случају нема места примени одредаба Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица, а имајући у виду околности везане за извршење предметног кривичног дела, због чега је правилно првостепени суд донео одлуку као у изреци побијане пресуде. Ово посебно, ако се има у виду запрећена казна за предметно кривично дело, те чињеница да је првостепени суд окривљенима изрекао казне испод граница прописаних законом за ту врсту кривичног дела, те се супротним жалбеним наводима бранилаца окривљених, којима се истичу чињенице које је првостепени суд ценио већ приликом изрицања кривичне санкције, не доводи се у сумњу правилност и законитост одлуке у овом делу.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Милојевића се првостепена пресуда побија и у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, указујући да се окривљени налазио у притвору од 04.11.2019. године, да нема могућности да приходује било каква новчана средства, те да је износ трошкова неоправдан, имајући у виду казну на коју је окривљени осуђен, што га доводи у неравноправан положај са осталим окривљенима.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд нашао да је окривљени ББ обавезан да сноси трошкове поступка сагласно трошковнику који се налази у предмету, о чему је дао јасне разлоге на страни 17. образложења побијане пресуде, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе бранилаца окривљених, али је нашао да се истима не доводе у сумњу закључци првостепеног суда, због чега је жалбе бранилаца окривљених одбио као неосноване.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић